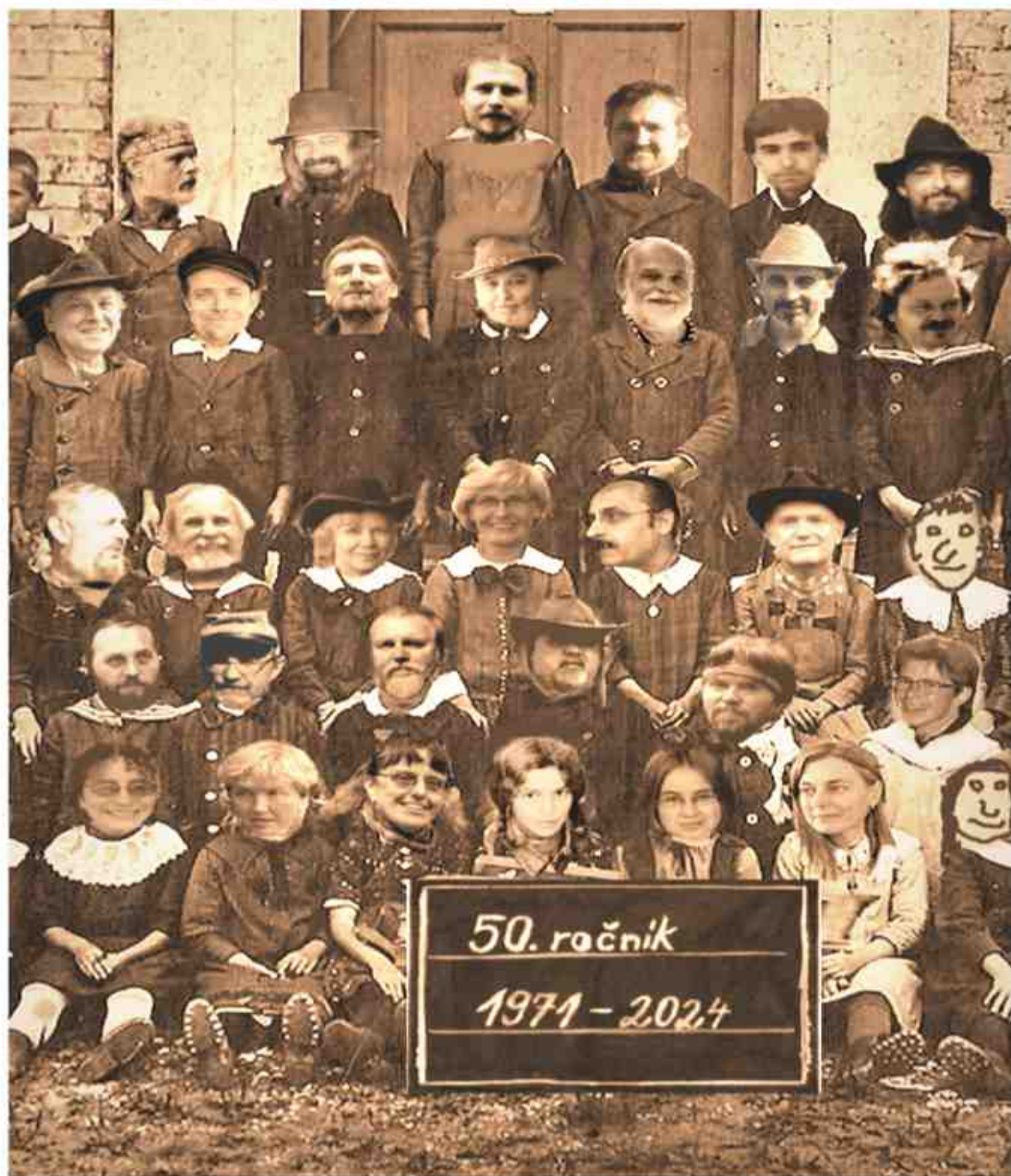

TRAPSAVEC

Sborník Literární Soutěže

Ked' ti Wabi visí tristo korún

„Hentaký sen, to je nič!“ zhodnotil som a prudko sa oprel do stoličky. V starej tonetke čosi ruplo, ale v rozvášnenej piatkovej krčme tomu nik nevenoval pozornosť. Chlapi hučali ako naftový agregát na Téryho chate, a keďže sa domáce futbalové mužstvo TJ Slovan Brodzany odlepilo zo dna tabuľky VIII. ligy II. triedy, riešili všetky zostávajúce problémy sveta. Borovičkou.

„Tak ešte jedno kolo šuhajci?“ zastavila sa u nášho stola krčmárka s vejárom prázdnych pollitrov.

„Dáme si, Vierka, dáme. A šupni nám k tomu ešte štyri rumy. Na cestu,“ upresnil Zdeno.

„Á, kapúrková,“ usmiala sa a ladne pretancovala pomedzi naše batohy.

Zdeno pohľadom odprevadil jej nohy až za pult.

„Ako vravím, taký sen, že si si operoval zubný kaz kružidlom, nič nie je,“ pokračoval som a vrátil sa do pôvodnej polohy, aby som dočiahol na popolník. V miestnosti bolo nahúlené, že by vták bez buzoly nepreletel z jedného konca na druhý. „Mne sa z utorka na stredu snívala iná blbosť. Sedím v párty stane, popíjam pivo a zdá sa mi to všetko úplne normálne. Ja a párty stan, chápete. A v tom si prisadne Jack Kerouac a ponúka mi svoju knižku. Vraj novinka, Varíme na cestách IV. Hovorím mu: nehnevaj sa, Jack, mám ťa rád, ale mám tak maximálne ešte na jedno pivo. Lúto mi ho bolo, chalana, ale čo som mal robiť? V rohu párty stanu sedel Paľo Hammel. Niekde zmokol a teraz smutne hľadel do zvetraného piva. Tak vravím Jackovi: choď za ním, on je hudobník, peňazí ma ako pliev.“

„Tak, tu sú štyri pivá a štyri rumy,“ oznámila Vierka a pred každého postavila dokonale načapované pivo. Dali sme jej indiánske meno Veľká pena a každý v krčme bol do nej zamilovaný. „A zaplatíte v nedeľu, až sa budete vracat' z tých vašich lesov, je to tak?“ potvrdila si.

„Je to tak, Vieročka!“ odvetil úlisne Slavo, ktorý bol do nej zamilovaný najviac. To, že sa pred dvoma rokmi vydala, nikdy neakceptoval. „Ak nás nič nezožerie, zaplatíme,“ povzdychol a znelo to ako prosba.

„Čo by už len vás mohlo zožrať,“ zaštekotala, vysypala popolník a preplávala k vedľajšiemu stolu. Slavo hľadal v jej odpovedi dvojzmysel. Zdeno s vyvrátenou hlavou odprevádzal jej nohy.

„A to je celý sen?“ pokračoval Hašo a pozdvihol pohár k prípitku.

„Čo si! Teraz to ešte len príde. Zrazu sa objavil Wabi Ryvola. A ja som vedel, neviem odkiaľ, že mi dlhuje tristo korún. Bolo by aj na kuchárku s podpisom, aj na pivo, poteším sa. Wabi sa netvári, že by mu bolo na vracanie. Reku idem za ním, hodíme reč. Chcem vstať a tu zrazu... nemôžem. Mám úplne mŕtve nohy. Mykám sa, snažím sa zo všetkých síl, ale nič. Že by mi tak udrelo do nôh, vravím si. A tu zrazu cítim, ako sa mi v nehybných končatinách rozlieva teplo. Teplo a mokro.

A to mi už v tom párty stane začalo byť trápne, aj keď Hammel má menej vlasov ako ja a Ryvola mi visí prachy. A pomaly som sa preberal z toho snu a uvedomujem si, že to teplo chladí, a ja som už úplne prebratý a dívam sa a čo nevidím? Ten môj kocúr Gandalf mi musel ležať na nohách, a ako som sa trepal a zobudil ho, tak sa mi vyšťal na perinu, hajzel!“ uzavrel som a hodil do seba kapúrkový rum.

Kráčame spiacou obcou. Naše štyri tiene sprevádza štekot psov. Široká paleta havkania, brechania a zavýjania. Niektorí náruživci sa dokonca hádžu o plechové brány v snahe ich preskočiť.

„Sme ešte len na začiatku dediny a stavím sa, že už štekajú psi pod horou,“ tipoval znalecky Zdeno, ale nikto sa nestavil, pretože sme to poznali všetci. V tejto dedine sú psi nejakí nervóznejší. Zvlášť okolo jedenástej večer.

„To by mačky nikdy nespravili,“ obul som sa hneď do psov, „aby ziapali ako najaté do noci, budili spiace deti a zbytočne upozorňovali na putujúcich tulákov.“

„To je jasné, mačka sa ti maximálne vyšťí do postele,“ vyškeril sa Slavo a pridol do kroku, aby si stihol za dedinou uľaviť.

„Je fakt, že ma to štekánie pekne šťve. K čomu je to dobré? Človek si pripadá ako nejaký zlodej, pošuk, exót. Niečo, na čo môže čokoľvek kedykoľvek beztrestne štekať,“ pridol sa Zdeno. „Boha im, keby aspoň behali s tým súdkom, ako v tých Alpách. To sú charakterné psy. Prídu k tebe, dolejš si koňaku, podáš si tlapku. Prehodíš slovo, dve. Ale toto?“

Psi u posledného domu pod horou boli po štvrt'hodine neprestajného štekania zachrapení a nepríčetní. Nevedeli sa nás dočkať a my sme dúfali, že ich starý Hradiský nezabudol priviazať ako minule. Štekot prechádzal do nejakej tajomnej kľatby v neznámom jazyku, reťaze sa napínali a stará buda mala čo robiť, aby vydržala nápor dvoch statných teliec. Teliec prezlečených za psov neznámej rasy.

„Počuj Hašo, neurobil si tým Hradiského bastardom niečo, keď boli šťence?“ spýtal som sa už za dedinou.

„Tiež sa mi vidí, že na teba štekajú najzlostnejšie,“ prisadil si Slavo. Rozopol nohavice pri starom dube a slastne si vzdychol. Rituál je rituál. Štyri prúdy prefiltrovaného piva vsakovali do koreňovej sústavy stromu. Mier a úľava sa rozhostil v našich tvárach.

„Vy padouši!“ ozvalo sa znenazdajky pred nami. V kužeľe čeloviek vyskočil spod koreňov malinký chlapík v pomočenom kabátiku. „To jste si museli pro svoje páteční močení vybrat zrovna tenhle můj strom? Vy padouši!“ zajakával sa. „Víte, co to je, bejt skoro každej pátek vytopenej? Proč, pročpa to děláte?“ rečnil, ani nedýchal, a kládol otázku za otázkou. Drobulinkou čistou vreckovkou si otieral poškvrněný odev a pritom na nás neustále hľadel drobnými očkami plnými výčítiek.

Začali sme nepatrne cúvať s rozopnutými rázporkami.

„Ty kokso, musím sa Viery opýtať, čo nám to leje za rum, krista boha,“ riekol priškrteným hlasom Zdeno.

„Mě se bát nemusíte, kucí. Jen čůrejte, prosím, o pár stromů vejš,“ chladol mužíček, keď videl naše vyjavené tváre.

„A čo za to?“ prešiel hneď do protiútokú Hašo. „Tak? Pýtam sa, čo za to? Je to naše osadné čúracie miesto! Už roky!“ prehánal Hašo.

„Tak podívejte, uděláme dohodu. Vy mně přestanete chcát do baráku a já vám splním jedno přání. Co vy na to, kucí?“ vybafol návrh mužíček.

„Súhlasím,“ zvolal ihneď Slavo.

„Hej, počkaj, počkaj,“ brzdil ho Zdeno. „Vieru z toho vynechaj. Je mi úplne jasné čo by si si prial!“

„Abychom si rozuměli, kucí,“ pokračoval mužíček. „Neumím vyčarovat peníze, hmotné věci, ani vás převést na jiný kontinent například,“ upresnil rozsah svojich možností.

„To sa na mňa nehnevaj, ale to si trpajzlík dost' naprd!“

„Preeeesneeee!“ dal mi za pravdu Hašo. „Videl si Troch veteránov? To boli trpajzlíci, sakra pes! Čarovný klobúk, bezodný mešec plný prachov a... a.... čo bolo to tretie?“ nevedel si takto narýchlo spomenúť.

„Hašo, obávam sa, že Troch veteránov nevidel. A akého druhu by malo byť to naše prianie, ha?“ obrátil som sa s otázkou na mužíčka.

„Radost, kucí, radost. Potěšení. Něco, co se nedá ztratit, utratit nebo ukrást. Jestli máte fantazii, tak jistě na něco přijdete,“ uškrnul sa na mňa a ja som vedel, že vie, že viem. Alebo aspoň začínam tušiť. Iba kamaráti ešte nevedeli.

„Chalani, niečo mi napadlo!“ začal som s obavami. „Niečo, čo sa nedá stratit' ani ukradnúť, ako vraví tamten mužíček. Ak si dobre pamätáte, tak Wabi mi stále dlhuje tie tri stovky a...“

Zdeno sa nadýchol, akože taká blbosť môže napadnúť iba mňa, ale keď mu to celé docvaklo, začal sa rehotáť a bolo rozhodnuté. Mužíček po vyslovení

nášho želania iba lúskol prstami, drobunko sa uklonil a zmizol v koreňovom systéme starého dubu.

„Á, návrat stratených synov,“ privítala nás hneď vo dverách s úsmevom Vierka v ďalší piatok. „Už som sa začínala báť, že vás naozaj niečo v tom lese zožralo, keď ste sa tu v nedeľu nezastavili.“

„No vieš, niečo nečakané... eee... nám do toho prišlo aaa...“ zaodríhal Slavo a liezlo to z neho ako vianočné pupáky.

„On Slavo chce povedať, že si dáme štyri pivá,“ mrkol na krčmárku Zdeno. „A, Vierka, prosím ťa, odkiaľ je ten rum, čo nám nalievaš?“

Vierka si nás premeriavala ako zle vystrúhaných svätých. „Originál Božkov, prečo? Nebodaj vám nesadol? Alebo nedajbože nechutil? Chlontáte ho tu, čo si pamätám, a doposiaľ ste sa nest'ážovali.“

„Nič, nič, Vieročka, všetko je v poriadku,“ chlácholil ju Zdeno a hneď vrhol vyjavený pohľad na nás. „Tak mne už je to jasné. Mali sme nejaké delírium! Nepýtajte sa aké, kde sme to chytili, ale je to tutovka. Ten mužiček, pamätáte ten jeho prízvuk? To kucííí a copamitodelááátééé a tak? Plzeňský di-a-lekt!“ vyhláskoval, aby nám tú objavenú pravdu dávkoval čo najšetrnejšie. „A kde sa vyrába Božkov? Kde?“ založil ruky v bok a kývnutím hlavy naznačil, nech si tú svoju odpoveď na chvíľu necháme pre seba, pretože sa k nám blížila Viera s objednávkou.

„No ste dnes nejakí čudní, mládenci, čo ste videli ducha?“ zhodnotila a dávala pred každého z nás polliter s nádhernou, výstavnou penou.

„Plzeň!“ híkol Slavo.

„Plzeň nečapujeme, ale máme rum,“ rozosmiala sa a jej nohy odplávali preč bez Zdenovho očného sprievodu.

„Takže myslíš, že dnes nič nebude?“

„Uvidíme, uvidíme. Sám som napnutý ako struna, kamaráti. Posedíme ako vždy do jedenástej, ale to vám vravím, dnes žiaden rum, bohaňát

kristušádneky.“

„To sú vyhliadky, mal som si priat' Vierkin rozvod a...“ huhlal do piva Slavo.

„Toto je viac ako nejaká ženská! To si tramp? Si na hlavu?“ zasypali sme ho argumentami a netrpezlivo začali hypnotizovať ručičky hodín zavesených nad futbalovou tabuľkou.

Nemohli sme tomu uverit'. Zázrak. Úplná halucinácia! Ak by nám toto niekto vyprával, prehlásime ho za blázna. Šialenca. Zbavíme ho občianstva a šatstva. Necháme ho vyobcovať za hradby zdravého rozumu.

Kam sa hrabú sny. Aj tie najbláznivejšie.

„Počujem dobre, kamaráti, alebo sa mi to zdá?“ škeril sa Hašo.

„Áno, áno. Počuješ dobre!“ rehotali sme sa a potľapkávali sa nadšene po pleciach celí pyšní, ako sme to geniálne vymysleli.

Ako dym z komínov sa nočnou dedinou niesol Wabiho spev. Spoza každého plotu, záhrady alebo koterca.

„Myslíte, že vedia brechať aj pesničku Až mi dojdou noty na štekání?“ spýtal sa Zdeno a utieral si od smiechu zaslzené oči.

„To netuším, ale viem, že nie je špatné, keď ti Wabi visí tristo korún!“ rozosmial som sa a po prvýkrát sa tešil na Hradiského psov.

1. místo Próza Oldpsavci Peter Jokl – Joko